

phanus: ex quibus Orientalis, Asiam & Pontum proculdubio continebat, cum in eis plures Episcopi Romanæ consuetudini circa diem Paschæ celebrandū aduersarentur. At si hæc ita sunt, non tamen minus certum est apud alios, Orientem pro ea tantum Asiæ parte sumi, quæ à Lycaoniæ finibus ad Tigrim extenditur distinguiturque ab Asia & Ponto. Patet id euidenter ex sola lectione Notitiæ vtriusque Imperij, in qua, vt iam à nobis in huius libri exordio dictū est, Oriens in quindecim tantum huiusce regionis Prouincias diuiditur. Nec minus id clarè aduertere est in canonibus Concilij Cōstantinopolitani primi generalis, in quorum secundo Patres huiusce Concilij Episcopos Orientis ab Episcopis Asiæ, Ponti & Thraciæ verbis expressis distinguunt. Vnde cum dicitur Orientem totum Antiocheno Patriarchæ pro diocesi tributum fuisse, non paucis ex peritioribus dubium est, an Oriens latè pro Asia ab Hellesponto ad Tigrim vsque sumendus sit, an verò strictè pro ea tantum parte Asiæ, quæ circa Antiochiam est, & quæ postea in quindecim Prouincias à Romanis Imperatoribus diuisa reperitur.

a Can. 2. Cond. Const. i. vt infra.

His ergo positis, quid de antiquis Patriarchatus Antiocheni limitibus sentiendum sit exponamus. Imprimis haud diffitebor Apostolorum temporibus nomine Orientis, qui Antiocheni Episcopi Diocesis Patriarchalis erat, Asiam, Pontumque intelligi vniuersumque illum tractum qui propriè & specialiter Oriens vocabatur. Etenim si Patriarchæ ex hoc dicti sunt, quod primi Patres familiarum Ecclesiæ Christi, vel principes Patrum siue Episcoporum essent: quis Patriarchæ Asiæ & Ponti nomen auctoritatemque Petro Apostolorum Principi, dum adhuc apud Antiochiam versaretur, negabit conuenisse? cum antequam Romam proficisceretur, Pontum, Asiam, Cappadociam & Bithyniam fide Christi illustrarit, ac proinde in ijs Episcopos instituerit, consecraritque; quorum Princeps ex vi solius Ordinationis, etsi ab ipso met Christo Principatum totius Ecclesiæ nō accepisset, facile ab omnibus fuisset agnitus. Iam Patriarchalium sedium originem ab initiis fidei educendam esse multoties ex hoc diximus, quod primi Euangelij prædicatores in ijs Regionibus, quas fide illustrarunt, primos earum Episcopos consecrarint, ac proinde ratione ordinationis sibi subiecerint. Vnde cum Petrus Apostolus Asianos, Ponticosque in fide edocuerit, quin etiā apud eos primos Episcopos ordinarit, qui sibi vt eorum Principi ratione ordinationis subiecti manserint, nemini dubium esse potest. Sanè prima Ecclesiæ ætate magnus ille Apostolus tribus Orbis Regionibus tres Antistites, qui harū Episcoporumque illas in spiritualibus administrantium, Patres & Principes essent præfecit: & quemadmodum vniuersæ Europæ Romanus Pontifex præfuit, Alexandrinus Africæ saltem ex maiori parte, sic Antiochenus toti Asiæ & Ponto. Nec mirum equidem, cum in Asia septem tantum hisce temporibus essent Episcopi, vt in Apocalypsi legere est, nec maiorem eorum numerum in Ponto tunc fuisse probabile sit.

b Apocalip. cap. i.

Attamen posterioribus sæculis alij Patres & Principes per Ecclesias Orientis latè sumpti cōstituti sunt, siue propter maximū earum numerum, siue quod ob persecutionis sæuitiam, itinerisque longitudinem, facile ab Episcopis Antiochenus Patriarcha consuli, consulentibusque responsa dare vix posset. Inter eos primi præcipuique Cæsariensis & Ephesinus fuere; quippe qui Ponto, Asiæque præfuerint vsque ad Concilium Chalcedonen-